

Dragan Mitić

Da li si osnovna čestica trena

da li si osnovna čestica trena
kad šmugne
zadnji dah zimskog vetra
pre nego izviri klica
prolećnog hrljenja
u novu poemu
o prvom kupanju
crnog kosa
u bisernoj peni
tek odmrznute vode
u podmetaču saksije
sa zaboravljenom cvetom
jesenjeg
bogatoga pira
koji je sa sobom odneo
sve
listove sa notama
za ponovni uzdisaj
sa mirisom šarenog prolećnog cveća
zvukove odanih pera
iz krila ptica koje su smele da se vrate
u poznate krajeve
i prepustila se vremenu
da zaboravlja
sve
čak i njeno ime

Ako su te donele vode

ako su te donele vode
zašto ne znaš da gasiš sve moje požare
a ako si vatra munje
što ne osvetliš i one moje ponore
pobeliš moje crne svodove
u sobama tajnih želja
označiš puteve mislima što suludo brode

ako su te nanele oluje
zašto si u meni pustila korene
ako si zalutala što ne pitaš bar sebe
bar jednom
zašto
zašto baš u mojim ušima tvoja himna caruje

ako te neko slučajno sejao
zašto si nikla baš u mojoj bašti
ako si i ti sve to toliko htela
zašto si dozvolila da se budim snužen i uveo
a dobro znaš kako sam te uvek
samo voleo voleo

Razapeo bi naše ristanke jarbolima večnosti

razapeo bi naše ristanke
jarbolima večnosti
i ispustio ih
tek na kraju
neka kuljaju
reči pune metafora
kroz klisure mojih bora
nekad davno
po oluji nežnosti
nevešto
zapisane

svojim tokom
isklesaće
u granitnom bloku
dubokim reljefima
rezervisanom samo
za imena preživelih
od sudbinske ljubavi
sva slova
tvog imena
iz snova

a mog
tamo nema
ostaće samo u knjigama
dok one budu postojale
i dok bude
svetlosti sulude
da skida senke tmine
kojima su moje rime prepune
u one
željne vedrine